

Kitab Daniel - Nomer Dalapan Puluh

*Tungtung jeung Mimitina tina Panglihatan: Panglihatan Kabuka
Panungtungan Ellen White dina taun 1884 jeung Hartina*

Jeff Pippenger
2024-02-13

Taun 1884, Ellen White nampi visi kabuka panungtunganana. Eta dipaparinkeun di Portland, Oregon. Visi kabuka anu pangheulana dipaparinkeun ka dirina dina taun 1844, di Portland, Maine. Isa salawasna ngagambarkeun ahir hiji perkara ku awalna hiji perkara.

“Teu lila sanggeus kaliwatna mangsa éta, dina taun 1844, kuring nampi titingalian anu munggaran. Kuring keur nganjang ka Nyonya Haines di Portland, hiji sadérék anu dipikanyaah dina Kristus, anu haténa pageuh kabeungkeut jeung haté kuring; kami lima urang, sadayana awéwé, keur tuur kalayan tenang di altar kulawarga. Nalika kami keur neneda, kakawasaan Allah sumping ka kuring sakumaha can kungsi karasa ku kuring saméméhna.

“Kuring asa keur dikurilingan ku cahaya, sarta keur naék beuki luhur beuki luhur ti bumi. Kuring ngalieuk rék néangan umat advent di dunya, tapi teu manggihan maranéhna, nalika aya sora nyarios ka kuring, ‘Tingali deui, sarta tingali rada leuwih luhur.’ Dina éta, kuring ngangkat panon, sarta ningali hiji jalan lempeng tur heureut, diwangun luhur jauh saluhureun dunya. Dina jalan ieu umat advent keur ngalalana ka kota anu aya di tungtung jalan anu pangjauhna. Maranéhna miboga hiji cahaya caang dipasang di tukangeun maranéhna dina awal jalan, anu saur malaikat ka kuring nyaéta ‘ceurik tengah peuting.’ [TINGALI MATIUS 25:6.] Cahaya ieu nyorot sapanjang jalan, sarta méré caang pikeun suku maranéhna, sangkan maranéhna ulah titajong.

“Lamun maranéhna tetep netepkeun panon maranéhna ka Yesus, anu aya pas di hareupeun maranéhna, nungtun maranéhna ka kota éta, maranéhna salamet. Tapi teu lila tuluy aya sawatara anu jadi cape, sarta nyarita yén kota éta masih kacida jauhna, padahal maranéhna ngaharepkeun geus asup ka dinya ti baheula. Tuluy Yesus nguatkeun hate maranéhna ku ngangkat panangan katuhu-Na anu mulya, sarta tina panangan-Na kaluar hiji cahaya anu ngagelebug ngalangkungi rombongan advent, tuluy maranéhna ngagorowok, ‘Alleluia!’ Anu séjén kalawan gagabah mungkir kana cahaya anu aya di tukangeun maranéhna, sarta nyebutkeun yén lain Allah anu geus nungtun maranéhna nepi ka sa jauh éta. Cahaya anu aya di tukangeun maranéhna tuluy pareum, nepi ka suku maranéhna aya dina poék anu sampurna, sarta maranéhna titajong, leungit tina paningal kana tanda éta jeung ka Yesus, tuluy murag tina jalan ka handap, kana dunya anu poék jeung jahat di handap.” Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

Dina biografi Ellen White anu genep jilid, ditulis ku incuna, Arthur L. White, anjeunna nyatet hiji pernyataan anu ditepikeun ku John Loughborough dina Sidang General Conference taun 1893.

“Loughborough, nalika mapagkeun pidato dina sidang General Conference salapan taun ti harita, nyatakeun: “Kuring geus ningali Sister White dina visi kira-kira lima puluh kali. Anu

kahiji kalina kira-kira opat puluh taun ka tukang.... Visi kabuka panungtungna lumangsung dina taun 1884, di campground di Portland, Oregon.” Ellen White Biography, jilid 3, 256.

Anjeunna masih kénéh bakal meunang impian jeung titingalian sanggeus taun 1884, tapi titingalian anu kajadian di hareupeun umum réngsé pas opat puluh taun sanggeus éta mimiti kajadian, sarta titingalian kabuka anu mimiti jeung anu panungtung duanana kajadian di kota anu dingaranan Portland. Kota anu kahiji aya di basisir wétan Amérika Sarikat, sedengkeun kota anu panungtung aya di basisir kulon. Sabagian jalma bisa waé hayang ngabantah yén kanyataan ieu euweuh hartina salian ti kabeneran manusa wungkul, sedengkeun anu séjén bisa waé ngabantah yén tujuan titingalian kabuka geus kacumponan, ku kituna Gusti ngeureunkeunana sanggeus opat puluh taun.

Alesan sabenerna téh lantaran beuki ngaronjatna kalalawanan jeung pamberontakan kana kurnia nubuat anu geus dipaparinkeun ka gerakan Millerite.

“Sanggeus sim kuring sumping ka Oakland, sim kuring kagurat ku rasa beurat ngeunaan kaayaan perkara-perkara di Battle Creek, sedengkeun sim kuring lemah, teu daya pikeun nulungan maranéh. Sim kuring terang yén ragi teu percaya keur digawé. Jalma-jalma anu ngantepkeun parentah-parentah anu écés tina firman Allah, maranéhna ogé ngantepkeun kasaksian-kasaksian anu ngadorong maranéhna supaya merhatikeun éta firman. Nalika nganjang ka Healdsburg dina usum tiris kamari, sim kuring kacida lobana dina doa sarta kabebanan ku kahariwang jeung kasedihan. Tapi Gusti, dina hiji waktu nalika sim kuring keur neneda, nyingkabkeun poék éta, sarta hiji cahaya anu agung ngeusian rohangan. Hiji malaikat Allah aya di sisi sim kuring, sarta sim kuring saolah-olah aya di Battle Creek. Sim kuring aya dina pasamoan-pasamoan piwuruk maranéh; sim kuring ngadangu kecap-kecap anu diucapkeun, sim kuring ningali jeung ngadangu perkara-perkara anu, upami Allah ngersakeun, sim kuring miharep tiasa salalawasna dipupus tina émutan sim kuring. Jiwa sim kuring kacida tatu na nepi ka sim kuring teu terang naon anu kudu dipigawé atawa naon anu kudu diucapkeun. Sababaraha perkara teu tiasa ku sim kuring disebatkeun. Sim kuring diparentah supaya ulah aya saurang ogé anu nyaho ngeunaan hal ieu, sabab masih loba perkara anu can kénéh bakal kabuka.”

“Kuring diparentahkeun supaya ngumpulkeun cahaya anu geus dipaparinkeun ka kuring sarta ngantepkeun sinarna mancarkeun ka umat Allah. Kuring geus ngalakukeun ieu dina rupa-rupa artikel dina surat kabar. Kuring hudang jam tilu ampir unggal isuk salila sababaraha bulan sarta ngumpulkeun rupa-rupa perkara anu ditulis sanggeus dua kasaksian pamungkas dipasihkeun ka kuring di Battle Creek. Kuring nuliskeun ieu perkara-perkara éta sarta buru-buru ngirimkeunana ka aranjeun; tapi kuring geus ngalalaworakeun miara diri sorangan sakuduna, sarta balukarna kuring rubuh ku beuratna éta tanggungan; tulisan-tulisan kuring can kabéh réngsé nepi ka ngahontal ka aranjeun dina General Conference.

“Deui deui, nalika keur neneda, Gusti nganyatakeun diri-Na. Kuring sakali deui aya di Battle Creek. Kuring aya di loba imah sarta ngadangu kecap-kecap maranéh sabudeureun méja-méja maranéh. Rincianna ayeuna ku kuring teu bébas pikeun ditepikeun. Kuring miharep moal kungsi dipénta pikeun nyebutkeun éta. Kuring ogé ngalaman sababaraha impian anu kacida matak ngagétkeun.”

“Sora naon anu rek ku aranjeun diaku minangka sora Allah? Kakuatan naon anu ku Gusti disimpen pikeun ngabenerkeun kasalahan-kasalahan aranjeun sarta némbongkeun jalan aranjeun sakumaha ayana? Kakuatan naon pikeun digawé di jero garéja? Lamun aranjeun nolak percaya nepi ka unggal kalangkang kateupastian jeung unggal kamungkinan mamang geus disingkirkeun, aranjeun moal kungsi percaya. Mamang anu nungtut pangaweruh anu sampurna moal kungsi tunduk ka iman. Iman ngandel kana bukti, lain kana pambuktian. Gusti nungtut sangkan urang nurut kana sora kawajiban, nalika aya sora-sora séjén di sabudeureun urang anu ngadesek urang supaya nuturkeun jalan anu sabalikna. Diperlukeun paniten anu temen ti urang pikeun ngabédakeun sora anu nyarita ti Allah. Urang kudu ngalawan jeung ngéléhkeun kacenderungan, sarta nurut kana sora hate nurani tanpa tawar-menawar atawa kompromi, ulah nepi ka panggerakna eureun jeung kahayang katut dorongan anu ngawasa. Firman Gusti sumping ka urang sadaya anu teu ngalawan Roh-Na ku netepkeun dina diri pikeun henteu ngadéngé jeung nurut. Sora ieu kadéngé dina pangéling, dina piwuruk, dina tegoran. Ieu téh amanat cahaya ti Gusti pikeun umat-Na. Lamun urang nungguan panggero anu leuwih tarik atawa kasempetan anu leuwih hadé, cahaya bisa dicabut, sarta urang ditinggalkeun dina poék.” Testimonies, volume 5, 68.

Sadérék White nétélakeun yén lamun panolakan nu tuluy-terusan ngalawan palayananana salaku nabi bikang tetep ditembongkeun, mangka “caang bisa dicabut, sarta” Adventisme Laodikea bakal “ditinggalkeun dina gelap.” Dina taun 1915, éta caang dicabut. Allah harita jeung ayeuna sapinuhna sanggup ngangkat saurang nabi atawa nabi bikang iraha waé Anjeunna kersa ngalakukeunana. Anjeunna ngangkat Elisa pikeun nuluykeun Elia, tapi sanggeus 1915 teu aya nabi nu hirup nu diangkat, sabab Gusti parantos “mencabut caang.”

Ngeunaan impian jeung tetempoan Sadérék White, aya tilu mangsa. Mangsa kahiji salila opat puluh taun, nalika tetempoan lumangsung di hareupeun umum, pikeun tujuan anu patali jeung ngadegkeun éta karunia dina pikiran jalma-jalma anu hadir nalika tetempoan-tetempoan éta lumangsung. Tuluy ti taun 1884 nepi ka pupusna dina taun 1915, tetempoan jeung impian dipaparinkeun anu tetep pikeun ngawangun umat Allah, tapi dipaparinkeunna sacara pribadi. Mangsa katilu dimimitian dina taun 1915, sarta nyayagikeun bukti yén Adventisme Laodikia aya dina poékna kamurtadan.

Israél baheula ngagambarkeun Israél modéren, sarta dina mangsa pambrontakan anu geus ngagedéan sapinuhna, anu dilambangkeun ku Eli jeung dua anakna, Hophni jeung Pinehas, “teu aya wahyu anu écés.” Alesanana nyaéta kalalaworaan maranéhna dina henteu taat jeung dina pambrontakan. Allah henteu robah.

“Aya deui piwuruk anu kudu dipasihkeun ka kulawarga Eli. Allah teu tiasa ngahubungan imam agung jeung putra-putrana; dosa-dosa maranéhna, lir mega kandel, geus nyegah ayana Roh Suci-Na. Tapi di tengah kajahatan éta, budak Samuel tetep satia ka Sawarga, sarta amanat panghukuman ka kulawarga Eli téh jadi panggero Samuel minangka nabi ti Nu Maha Luhur.

“Firman PANGERAN teh langka dina mangsa éta; taya tetenjoan anu écés. Jeung kajadian dina waktu éta, nalika Eli keur ngagoler di tempatna, sarta panonna mimiti burem nepi ka teu bisa nempo; jeung saméméh lampu Allah pareum di Bait PANGERAN, tempat peti

perjangjian Allah aya, sarta Samuel geus ngagoler rék saré; yén PANGERAN nyaur ka Samuel.’ Nganggap yén éta sora téh sorana Eli, budak éta geuwat ngadeukeutan ka sisi ranjang imam, pok nyebut, ‘Di dieu abdi; margi anjeun nyaur ka abdi.’ Walerna, ‘Kami henteu nyaur, anak kuring; geura ngagoler deui.’ Tilu kali Samuel disaur, sarta tilu kali deui manéhna ngajawab ku cara nu sarua. Tuluy Eli yakin yén éta panggero anu misterius téh nya éta sora Allah. PANGERAN parantos ngalangkungan hamba pilihan-Na, lalaki anu rambutna geus bodas ku yuswa, pikeun nyarita jeung saurang budak. Ieu sorangan geus jadi tegoran anu pait, sanajan pantes, ka Eli jeung ka kulawargana.” Patriarchs and Prophets, 581.

Dina kamurtadan kulawarga Éli teu aya tetenjoan anu kabuka, sabab Firman PANGERAN “langka” dina mangsa éta. Kecap Ibrani anu ditarjamahkeun jadi “langka” ngandung harti “jarang”. Ti taun 1844 nepi ka 1884, aya “tetenjoan anu kabuka,” anu dipaparinkeun ka Adventisme Laodisea. Ieu mula-mula ditetepkeun dina sajarah gerakan Millerite Filadelfia, sarta dina taun 1856 éta mimiti ngaidéntifikasi yén gerakan Filadelfia geus ngalih kana gerakan Laodisea, nanging tetenjoan anu kabuka tetep diteruskeun, sabab Allah panjang sabar jeung welas asih.

Saterusna dina taun 1863, pambahangan ka bebeneran-bebeneran dasar mimiti kajadian, tapi “visi kabuka” terus lumangsung nepi ka taun 1884. Tuluy hiji parobahan kajadian. Dina Yehezkiel pasal dalapan, opat kakakejian digambarkeun minangka beuki ningkat sipatna. Taun 1884 ngawakilan ampir réngséna generasi kahiji jeung mimiti generasi kadua. Sajarah Advent ngadokuméntasikeun yén dina taun 1881, tuluy deui dina taun 1882, dua paningkatan anu penting dina pambahangan kajadian.

Dina taun 1881, Présidén General Conference (George Butler) nulis sarta medalkeun runtuyan tulisan dina Review and Herald, anu di jerona anjeunna ngabantah yén sawatara bagian tina Alkitab leuwih diilhami batan bagian-bagian séjén, sarta dina panutup tulisan-tulisanana anjeunna sabenerna nangtukeun sawatara bagian tina Alkitab anu henteu diilhami. Sanggeus éta, dina taun 1882, Uriah Smith, saurang pamingpin dina karya penerbitan, sarta dina mangsa éta ogé pamingpin dina karya atikan, mimiti ngajarkeun yén nalika Sadérék White dipidangkeun ramalan-ramalan anu bakal datang atawa sajarah suci jaman baheula, kecap-kecapna téh diilhami; tapi anjeunna ngabantah yén nalika anjeunna nangtukeun kakurangan-kakurangan pribadi para anggota garéja, éta ngan saukur pamadegan manusa dirina.

Dina taun 1881 hiji serangan kabuka ngalawan kawibawaan Alkitab King James dipigawé ku Iblis, ngaliwatan pangantaraan présidén gareja, tuluy dina taun satuluyna pamingpin pagawean atikan jeung penerbitan ngalakukeun serangan anu sarupa kana kawibawaan Roh Nubuat. Ti taun 1884, kasaksian nyebutkeun yén dina mangsa éta taya deui titingalian anu kabuka. Ti taun 1863 nepi ka 1881, pambrontakan éta geus ngaronjat nepi ka ngawengku Alkitab jeung Roh Nubuat, sarta teu saukur deui ngawakilan panolakan kana pondasi-pondasi.

Opat kakayaan anu dilambangkeun dina pasal dalapan kitab Ezekiel, dilaksanakeun ku para kolot baheula, anu ngawakilan kapamingpinan Yerusalem, anu mimiti jadi hiji badan garéja anu sah sabagé Adventisme Laodikea dina taun 1863. Dina mangsa éta, hiji artikel diterbitkeun dina Review and Herald, anu ku sabagian ahli sajarah disebatkeun pangarangna James White, sanajan

dokumentasi ngeunaan artikel éta saéstuna leuwih nuduhkeun ka Uriah Smith minangka pangarang anu sajatina. Najan kitu, kutuk ngalawan ngawangun deui Yerikho écés digenepan ku James White, sarta Uriah Smith téh jalma anu nyieun bagan palsu taun 1863. Nepi ka taun 1881, présidén General Conference nempatkeun artikel-artikel dina Review and Herald anu ngabantah kakawasaan pinuh Alkitab, tuluy dina taun salajengna Uriah Smith ngamimitian hiji serangan ngalawan kakawasaan Roh Nubuat.

Jalma-jalma baheula anu sakuduna jadi pangreksa malah mingpin hiji serangan kabuka anu dimimitian ku serangan kana bebeneran-bebeneran dasar anu dilambangkeun dina impian Miller sarta digambarkeun dina dua papan Habakkuk. Ti dinya maranéhna mimiti nyerang dua saksi, nya éta Alkitab jeung Roh Nubuat. Dina mangsa anu sarua (awal taun 1880-an), pamingpin pagawean kaséhatan, John H. Kellogg, mimiti ngenalkeun spiritualisme pantéisme ka kalangan kapamimpinan garéja. Dina taun 1881, James White dipasrahkeun ka pangreureuhan pamungkas, sarta Sister White keur aya di tengah-tengah pemberontakan anu beuki ngaronjat ti pihak kapamimpinan dina struktur atikan, kaséhatan, jeung pulitik garéja.

Pesen anu parantos sumping dina taun 1856, anu mangrupa paningkatan cahya ngeunaan “tujuh kali,” sarta ogé pesen ka Laodikea, parantos ditolak, jeung Gusti ngamaksudkeun pikeun ngulang deui éta pisan pesen dina General Conference di Minneapolis dina taun 1888, ngaliwatan pesen anu dipidangkeun ku Seseupuh Jones jeung Waggoner. Pesen maranéhna lain pesen anyar, jeung nalika jalma-jalma anu nolak pesen maranéhna ditegur ku Sister White, anjeunna netelakeun yén para pangrebel éta yakin yén panolakan maranéhna kana pesen Jones jeung Waggoner ngawakilan tanggung jawab maranéhna pikeun membela patok-patok baheula, anu ogé mangrupa dasar-dasar baheula. Pangrebélan maranéhna nembongkeun yén dina taun 1888, maranéhna geus henteu deui ngartos naon ari dasar-dasar éta, nyaéta yén bebeneran-bebeneran dasar ngawakilan kabeneran Kristus. Dina kontéks patok-patok jeung aturan-aturan William Miller anjeunna nyatakeun:

“Urang kudu nyaho ku diri sorangan naon anu ngawangun Kristen, naon ari bebeneran, naon ari iman anu geus ku urang ditarima, naon aturan-aturan Alkitab—aturan-aturan anu dipaparinkeun ka urang ku kawasa anu pangluhurna. Loba anu percaya tanpa alesan anu jadi dasar iman maranéhna, tanpa bukti anu cekap ngeunaan kabeneran éta perkara. Lamun aya hiji pamadegan ditepikeun anu saluyu jeung anggapan maranéhna sorangan anu geus ti heula aya, maranéhna geuwat siap narimana. Maranéhna henteu nalar tina sabab kana akibat, iman maranéhna teu boga dasar anu sajati, sarta dina mangsa pangwujudan maranéhna bakal manggihan yén maranéhna geus ngadegkeun di luhur keusik.

“Jalma anu cicing ngarasa cekap ku pangaweruhna sorangan anu ayeuna ngeunaan Kitab Suci, sanajan can sampurna, bari nganggap yén éta geus cekap pikeun kasalametanana, sabenerna keur ngandelkeun hiji panipuan anu mawa pati. Aya loba jalma anu can kacida lengkepna dipaparin ku alesan-alesan Kitab Suci, nepi ka maranéhna sanggup ngabédakeun kasalahan, sarta ngahukum sagala tradisi jeung tahayul anu geus dipasrahkeun minangka bebeneran. Iblis geus nyelapkeun gagasan-gagasanna sorangan kana ibadah ka Allah, supaya manéhna bisa ngaruksak kasaderhanaan Injil Kristus. Sajumlah gedé jalma anu ngaku percaya kana bebeneran ayeuna, teu nyaho naon anu ngawangun iman anu sakali geus dipasrahkeun ka para

suci—Kristus di jero aranjeun, pangharepan kamulyaan. Maranéhna nyangka keur ngabéla patokan-patokan heubeul, tapi maranéhna haneut-haneut kuku jeung teu paduli. Maranéhna teu nyaho naon hartina nganyamkeun kana pangalamanana sorangan jeung miboga kakuatan sajati tina kanyaah jeung iman. Maranéhna lain panguji Alkitab anu raket, tapi males jeung teu taliti. Lamun timbul béda pamadegan ngeunaan ayat-ayat Kitab Suci, jalma-jalma ieu, anu teu diajar kalawan tujuan anu pasti sarta teu mantep kana naon anu dipercaya ku maranéhna, baris murag tina bebeneran. Urang kudu nekenkeun ka sakumna jalma kabutuhan pikeun nalungtik bebeneran ilahi kalawan daria, supaya maranéhna nyaho yén maranéhna enya-nya nyaho naon anu disebut bebeneran. Sabagian ngaku boga pangaweruh anu loba, sarta ngarasa puas ku kaayaan, padahal maranéhna geus teu boga deui sumanget pikeun pagawéan, teu boga deui kanyaah anu hurung ka Allah, jeung ka jiwa-jiwa anu ku Kristus geus dipaéhan pikeun maranéhna, tibatan lamun maranéhna can kungsi nyaho ka Allah. Maranéhna henteu maca Alkitab [pikeun] ngaregepkeun sari jeung gajiha kana jiwana sorangan. Maranéhna henteu ngarasa yén éta téh sora Allah anu keur nyarita ka maranéhna. Tapi lamun urang rék ngartos jalan kasalametan, lamun urang rék ningali pancaran-pancaran Panonpoé kabeneran, urang kudu nalungtik Kitab Suci kalawan tujuan anu pasti, sabab jangji-jangji jeung nubuat-nubuat Alkitab mancarkeun cahaya kamulyaan anu écés kana rarancang ilahi panebusan, anu bebeneran-bebeneran agungna can kahartos kalayan écés.” *The 1888 Materials*, 403.

Pernyataan ieu dicokot tina kasaksian anjeunna dina mangsa taun 1888, sarta anjeunna nétélakeun yén para pangbarontak keur ngawangun hiji pondasi di luhur keusik, sanajan maranéhna sorangan henteu nyaho. Anjeunna nyebutkeun, “Sajumlah gedé jalma anu ngaku percaya kana bebeneran kiwari, henteu nyaho naon anu ngawangun iman anu sakali geus dipasrahkeun ka para suci—Kristus di jero maranéh, pangharepan kamulyaan. Maranéhna nyangka yén maranéhna keur membela tanda-tanda wates heubeul, tapi maranéhna téh haneut-haneut kuku jeung teu paduli.” Anjeunna nandaan maranéhna masih aya dina kaayaan Laodikia, sabab maranéhna “haneut-haneut kuku.” Jeung anjeunna nangtukeun “iman anu sakali geus dipasrahkeun ka para suci—Kristus di jero maranéh, pangharepan kamulyaan.” Kristus teh Batu Karang Nu Langgeng, sarta minangka Batu Karang Nu Langgeng, Anjeunna ngawakilan permata-permata dina impian Miller.

“Panggeuing geus sumping: ulah aya naon-naon anu diidinan asup anu bakal ngaganggu pondasi iman anu ku kami geus dijadikeun pangwangunan ti saprak pesen éta datang dina taun 1842, 1843, jeung 1844. Kami aya dina pesen ieu, jeung ti harita kénéh kami geus nangtung di hareupeun dunya, satia kana caang anu ku Allah geus dipasihkeun ka kami. Kami henteu maksud miceun suku kami tina landasan tempat suku éta geus diteundeun, nalika unggal poé kami neangan Gusti kalayan doa anu tulus pisan, bari neangan caang. Naha aranjeun nyangka yén kami tiasa nyerahkeun caang anu ku Allah geus dipasihkeun ka kami? Éta kudu jadi saperti Batu Karang Sajagat. Éta geus nungtun kami ti saprak éta dipasihkeun.” *Review and Herald*, 14 April 1903.

Manéhna ngaidéntifikasi hiji kanyataan anu penting ngeunaan para pangbarontak, anu nya éta jalma-jalma baheula dina panempoan Ezekiel, nalika manéhna nyebutkeun, “Maranéhna henteu nalar tina sabab ka akibat.” Jalma-jalma jahat teu bisa atawa teu daék nalar tina sabab ka akibat. Akibat tina sidang General Conference taun 1888 téh kacida barontakna nepi ka Sister White

mutuskeun pikeun angkat, tapi pamingpin malaikatna maréntahkeun ka manéhna yén manéhna kudu cicing sarta nyatet sajarah anu sajarah jeung pambarontakan Korah, Dathan, jeung Abiram. Pambarontakan jalma-jalma baheula éta mangrupa akibatna, ari sababna nya éta panolakan kana pesen Laodicea anu sumping babarengan jeung nambahan cahaya ngeunaan “tujuh kali” dina taun 1856, tuluy ngaronjat jadi pambarontakan ngalawan dasar-dasar dina taun 1863, anu satuluyna ngabalukarkeun serangan, mimitina ka Alkitab tuluy ka Roh Nubuat, bareng jeung diasupkeunana spiritualisme Kellogg.

Tangtu para juru sajarah lalaki baheula sapanjang sajarah geus nutupan bebeneran anu patali jeung panghianatan éta ku runtah, tradisi, adat-istiadat, jeung sajian dongéng, sabab jalma-jalma anu milu kana jinis panghianatan kitu salawasna narékahan pikeun nyumputkeun bukti.

Cilaka maranehna anu neangan jalan nu jero pikeun nyumputkeun piwurukna ti PANGERAN, jeung pagawéanana aya dina poék, sarta maranehna nyebut, Saha anu ningali ka kami? jeung saha anu nyaho ka kami? Yesaya 25:19.

Jalma-jalma anu keur didawuh ku Yesaya dina ayat éta nyaéta maranéhna anu ku anjeunna diidentifikasi minangka “jalma-jalma pangolok-ngolok anu maréntah umat ieu di Yerusalem,” sarta maranéhna téh jalma-jalma baheula anu sakuduna jadi pangreksa umat dina pasal dalapan kitab Yehezkiel. Dina kasaksian Yehezkiel, dina kajahatan anu kadua, anu nandaan generasi kadua Adventisme, maranéhna ngajawab patalékan-patalékan anu diajukeun ku jalma-jalma pangolok-ngolokna Yesaya, “for they say, The Lord seeth us not; the Lord hath forsaken the earth” (Yehezkiel 8:12).

Aya “Cilaka” anu didawuhkeun ka para revisionis sajarah anu nyoba nutupan bebeneran ngeunaan pambrontakan anu nyababkeun sarta anu lumangsung dina taun 1888.

Urang baris neruskeun ieu ulikan dina artikel salajengna.

“Kuring kudu nyarita ka maraneh ngeunaan pasamoan-pasamoan di Minneapolis. Dina hiji mangsa kuring kungsi mutuskeun ninggalkeun pasamoan éta, sabab kuring ningali jeung ngarasakeun roh panentangan anu kuat anu maréntah. Kuring teu bisa, sanajan sakeudeung ogé, ngaku roh anu ngalantarankeun kakuatan anu ngadalikeun kana Sadérék Morrison jeung Sadérék Nicola. Kuring teu bisa, sanajan sakeudeung ogé, ngaragukeun roh nu kumaha anu aya dina maraneh. Tangtu éta lain Roh Allah, jeung supaya maraneh ulah neruskeun dina tipu daya ieu, ayeuna kuring nulis ka maraneh.

“Peuting sanggeus kuring mutuskeun moal cicing deui lila di Minneapolis, dina hiji impian atawa titingalian peuting—kuring teu bisa mastikeun nu mana—aya saurang pribadi anu jangkung tur miboga penampilan nu pinuh ku wibawa mawa pesen ka kuring sarta nganyatakeun ka kuring yén éta téh pangersa Allah supaya kuring nangtung dina pos kawajiban kuring, sarta yén Allah sorangan bakal janten panulung kuring jeung ngadukung kuring sangkan ngucapkeun kecap-kecap anu bakal dipaparinkeun ku Mantenna ka kuring. Anjeunna ngandika, ‘Pikeun pagawean ieu Gusti parantos ngangkat anjeun. Leungeun-Na anu langgeng aya di handapeun anjeun. Tina pasamoan ieu bakal dijieun kaputusan pikeun hirup atawa pikeun pati; lain hartina aya nu kudu binasa, tapi kajembaran rohani jeung kapercayaan

ka diri sorangan bakal nutup panto nepi ka Yesus jeung kakawasaan Roh Suci-Na moal katarima. Maranéhna bakal meunang kasempetan séjén supaya leupas tina kasasab, jeung tobat, ngaku dosa-dosana, sarta datang ka Kristus jeung dibobodoan supaya Mantenna nyageurkeun maranéhna.’

“Saur anjeunna, ‘Turutkeun Kami.’ Kuring nuturkeun pituduh kuring, sarta anjeunna nungtun kuring ka rupa-rupa imah tempat para dulur saiman nyicingan bumi maranéhna, tuluy saur anjeunna, ‘Dangukeun kecap-kecap anu diucapkeun di dieu, sabab éta geus katulis dina kitab catetan, sarta kecap-kecap ieu bakal miboga kakawasaan pikeun ngahukum kana sakur anu nyokot bagian dina pagawean ieu anu henteu nurut kana sumanget hikmat ti luhur, tapi nurut kana sumanget anu henteu turun ti luhur, tapi asalna ti handap.’”

“Kuring ngadéngé kecap-kecap anu diucapkeun, anu sakuduna matak éra ka unggal anu ngucapkeunana. Omongan sindir dipasrahkeun ti nu saurang ka nu séjén, ngaguyonkeun dulur-dulur maranéhna, A. T. Jones, E. J. Waggoner, jeung Willie C. White, kitu deui diri abdi. Kalungguhan abdi jeung pagawean abdi dipedar kalawan bébas ku jalma-jalma anu sakuduna keur nyangking pagawean ngarendahkeun jiwana di payuneun Allah sarta ngatur haténa sorangan. Katingalina aya hiji daya tarik dina ngéling-ngéling kasalahan anu ngan ukur dina bayangan jeung dina ngabayangkeun ucapan-ucapan dulur-dulurna sarta pagawean maranéhna, anu taya dasarna dina bebeneran, sarta dina ngaragu, nyarita, jeung nulis hal-hal pait minangka hasil tina skeptisisme, patanyaan, jeung teu percaya.”

“Saur pituduh sim kuring, ‘Ieu geus kaserat dina buku-buku minangka dakwaan ngalawan Yesus Kristus. Roh ieu moal tiasa saluyu jeung Roh Kristus, nyaéta roh bebeneran. Maranéhna geus mabok ku roh panolakan, sarta teu nyaho deui, sarua jeung jalma nu mabok, roh naon anu ngawasaan kana omongan jeung lampah maranéhna. Dosa ieu, sacara husus, mangrupa panghinaan ka Allah. Roh ieu teu leuwih ngabogaan kasaruaan jeung Roh bebeneran jeung kabeneran batan roh anu ngagerakkeun urang Yahudi pikeun ngawangun pakumpulan guna ngaragukeun, nyempad, sarta jadi mata-mata kana Kristus, Jurusalamat dunya.

“Kuring dibéjakeun ku pamingpin kuring yén aya hiji saksi kana omongan anu tanpa Kristus, omongan rahayat kasar anu némbongkeun sumanget anu ngadorong kecap-kecap éta. Nalika maranéhna asup ka kamar-kamarna, malaikat-malaikat jahat asup babarengan jeung maranéhna, sabab maranéhna geus nutup panto pikeun Roh Kristus sarta henteu daék ngadéngé sora-Na. Taya aya karendahan jiwa di payuneun Allah. Sora doa jarang kadéngé, tapi kritik jeung katerangan anu dilebih-lebihkeun jeung panyangka-panyangka jeung dugaan-dugaan jeung sirik jeung timburu jeung sangka goréng jeung tuduhan palsu jadi hal anu lumrah. Lamun panon maranéhna dibuka, maranéhna bakal ningali hal anu matak ngagegerkeun ka maranéhna, nyaéta kabungahna malaikat-malaikat jahat. Jeung maranéhna ogé bakal ningali hiji Pangawas anu geus ngadéngé unggal kecap sarta nyatet kecap-kecap éta dina kitab-kitab sawarga.

“Saterusna kuring dibéjaan yén dina mangsa ieu moal aya gunana nyieun kaputusan naon waé ngeunaan pendirian kana pokok-pokok doktrin, ngeunaan naon anu jadi bebeneran, atawa ngarep-ngarep aya sumanget panalungtikan anu adil, lantaran geus kabentuk hiji pasatuan pikeun henteu ngidinan aya robahna pamadegan dina pokok atawa pendirian naon waé anu

geus maranéhna tarima, sarua sakumaha anu dilakukeun ku urang Yahudi. Loba hal anu diucapkeun ka kuring ku Pituduh kuring anu ku kuring teu boga kabébasan pikeun nulisna. Kuring manggihan diri kuring diuk dina ranjang dina sumanget kasedih jeung kasusah, ogé dina sumanget tekad anu pageuh pikeun tetep nangtung dina pos kawajiban kuring nepi ka panutupan pasamoan éta, tuluy ngadagoan pituduh ti Roh Allah anu ngawartakeun ka kuring kumaha kudu léngkah jeung jalan naon anu kudu dipilampah.” The 1888 Materials, 277, 278.